

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การบริหารงานไม่ว่าจะเป็นของหน่วยงานในระดับประเทศหรือหน่วยงานใดต่างก็มีจุดมุ่งหมายที่จะให้ภารกิจที่กระทำบรรลุถึงความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อให้การกระทำนั้นได้สามารถบรรลุจุดมุ่งหมายที่ได้ตั้งไว้ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการกำหนดวิธีการที่จะกระทำเพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมาย โดยเน้นการประหยัดทรัพยากร และให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ซึ่งการกำหนดเป้าหมายและกำหนดวิธีการเพื่อไปสู่เป้าหมายในเวลาเดียวกันก็ไม่เกิดผลกระทบในทางที่ไม่พึงปรารถนาหรืออย่างน้อยให้เกิดขึ้นน้อยที่สุด การจะจัดการตามวิธีการดังกล่าวได้นั้นต้องอาศัยกระบวนการวางแผน ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ หลายขั้นตอน ซึ่งบางขั้นตอนมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการกระทำก่อน และด้วยความรวดเร็ว เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ การวางแผนจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งของการบริหารงานที่เป็นระบบและมีประสิทธิภาพและเป็นงานที่สำคัญในกระบวนการปฏิบัติ ซึ่งเริ่มตั้งแต่การเตรียมการและเริ่มคิดจัดทำแผน จนกระทั่งไปสู่การปฏิบัติงานให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

การวางแผนพัฒนาการบริหารการพัฒนาชนบท จึงเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับหน่วยราชการทุกระดับ ตั้งแต่ระดับชาติ ระดับกระทรวง ซึ่งจะเป็นผู้วางกรอบนโยบายและควบคุมการปฏิบัติงาน ส่งไปจนถึงระดับจังหวัด อำเภอ ตำบล หมู่บ้าน ซึ่งเป็นผู้จัดทำโครงการ และเป็นผู้ปฏิบัติงานให้สำเร็จตามความมุ่งหมายของโครงการนั้น การที่จะจัดทำแผนพัฒนาประเทศให้มีความสัมพันธ์ติดต่อกันเป็นลูกโซ่ ภายในระบบราชการที่เกี่ยวข้องทั้งหมด จำเป็นที่จะต้องจัดการจัดรูปหน่วยงานในแต่ละระดับให้เหมาะสมและสืบเนื่องกันอย่างเป็นลักษณะฝายงานและมีการจัดหน่วยงานแต่ละส่วนให้มีอำนาจหน้าที่ในอันที่จะปฏิบัติภารกิจให้ถูกต้องเหมาะสมกับทฤษฎีการจัดทำแผน

การดำเนินการจัดทำแผนและงานพัฒนาชนบทของไทย ในระยะที่ผ่านมา ก่อนปี พ.ศ.2525 หรือก่อนการประกาศแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 5 การจัดทำแผนและการดำเนินการตามแผนยังไม่มีระบบที่แน่นอน ยังขึ้นอยู่กับหน่วยงานต่าง ๆ ที่จะจัดการระบบของตนเอง แม้ในระยะแผนพัฒนาฉบับต่อมาจะได้มีการปรับปรุงการจัดทำประสานแผนแล้วก็ตาม

แต่หน่วยงานก็ยังใช้วิธีการจัดทำแผนในลักษณะ ที่แตกต่างกัน คือ บางหน่วยงานก็ใช้หลักการมีส่วนร่วมของประชาชนและมีการใช้วิธีการสั่งการจากบนลงล่าง ซึ่งจากการปฏิบัติเพื่อการวางแผนในลักษณะนี้ ทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติค่อนข้างมาก เพราะผู้ที่ได้รับบริการที่เป็นประชาชนในชนบทที่ยากจนจะไม่เข้าใจในระบบการจัดทำแผน ฉะนั้นเมื่อหน่วยงานในแต่ละหน่วยยังใช้วิธีการที่ต่างกันในการปฏิบัติจะทำให้ประชาชนเกิดความสับสนและไม่เข้าใจทำให้มีปัญหามวลชนติดตาม เช่น การขุดบ่อบาดาลของหน่วยงานหนึ่งอาจจะมีเงื่อนไขที่จะให้ราษฎรสมทบ แต่กับอีกหน่วยงานหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องสมทบจากประชาชนเลย นอกจากนี้ การจัดทำแผนเกิดการดำเนินการซ้ำซ้อนกันทำให้สิ้นเปลืองเวลาในการดำเนินการ จึงได้มีการจัดระบบการวางแผนเพื่อการพัฒนาชนบท ภายใต้แผนพัฒนาชนบทฉบับที่ 8 โดยมีการออกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการบริหารการพัฒนาเพื่อกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาคและท้องถิ่น พ.ศ. 2539 (สำนักนายกรัฐมนตรี 2539: 1-15) โดยมีหลักการสำคัญ คือ

1. ส่วนราชการทุกระดับในส่วนกลาง กำหนดบัญชีข้อมูลงานโครงการให้จังหวัดใช้เป็น ข้อมูลในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดแยกเป็น 3 ประเภท ได้แก่
 - 1.1 งานโครงการที่หน่วยงานส่วนภูมิภาคเป็นหน่วยงานดำเนินการ
 - 1.2 งานโครงการที่หน่วยงานส่วนกลางเป็นหน่วยงานดำเนินการ
 - 1.3 งานที่องค์กรปกครองท้องถิ่นเป็นหน่วยงานดำเนินการ
2. ตำบล/ท้องถิ่นศึกษาปัญหาความต้องการผ่านกระบวนการประชาคมตำบล และท้องถิ่น โดยความช่วยเหลือของเจ้าหน้าที่ของกระทรวงต่าง ๆ
3. จังหวัดจะเป็นจุดประสานระหว่างข้อ 1. กับข้อ 2. รูปแบบแผนซึ่งจังหวัดจัดทำเป็นประจำทุก ๆ ปี โดยมีคณะกรรมการพัฒนาอำเภอและกิ่งอำเภอ เป็นองค์กรกลั่นกรองโครงการในด้านการจัดลำดับความสำคัญ
4. ส่วนราชการทุกระดับ จะต้องจัดทำแผนพัฒนาของจังหวัดล่วงหน้าก่อนเริ่มปีงบประมาณ 2 ปี
5. ให้แผนทุกระดับจากส่วนกลาง จังหวัด อำเภอ ตำบล และท้องถิ่น เกี่ยวข้องสัมพันธ์ซึ่งกันและกันเป็นระบบเดียวกัน

การพัฒนาชนบทแนวใหม่ใช้การดำเนินงานตามแผนเป็นเครื่องมือไปสู่การปฏิบัติงานขององค์กรทุกฝ่ายและทุกระดับมีบทบาทร่วมกัน โดยมีหลักสำคัญ 3 ประการ

1. เป็นระบบการทำงานที่มีความร่วมมือระหว่างสาขาทุกระดับของการพัฒนาชนบท
2. เป็นระบบการทำงานที่เชื่อมโยงระดับต่างๆ ของการพัฒนาชนบท ตั้งแต่ระดับหมู่บ้าน ระดับตำบล ระดับอำเภอ ระดับจังหวัด และระดับชาติ เข้าด้วยกัน

2. จังหวัด อำเภอบ้านดง ท้องถิ่น สามารถพิจารณาจัดลำดับความสำคัญของพื้นที่ได้ตามสภาพของปัญหาที่เกิดขึ้น

3. จังหวัดสามารถกำหนดแนวทางว่าต้องการจะเน้นปัญหาใด โดยเฉพาะที่จะนำไปสู่การจัดลำดับความสำคัญของโครงการในระดับจังหวัด

4. จังหวัดสามารถประสานแผนตามความต้องการ ในพื้นที่ระดับล่างให้สอดคล้องกัน ในการจัดทำโครงการที่กระทรวงต่าง ๆ กำหนดไว้

5. มีองค์กรรับผิดชอบงาน/โครงการในแต่ละระดับชัดเจน

6. สามารถที่จะติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตามโครงการอย่างเป็นระบบ และมีประสิทธิภาพในการดำเนินการพัฒนาชนบทของประเทศไทย ได้ใช้ระบบการบริหารพัฒนาชนบท ภายใต้ระบบ กนภ. มีการจัดตั้งคณะกรรมการนโยบายกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาคและท้องถิ่น เพื่อทำหน้าที่กำหนดนโยบายและแผนปฏิบัติงานของกระทรวง ทบวง กรม และรัฐวิสาหกิจ แต่การพัฒนาชนบทจะประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์หรือไม่ต้องอาศัยองค์กรในระดับจังหวัด อันได้แก่ คณะกรรมการพัฒนาจังหวัด (กพจ.) เป็นองค์กรทำหน้าที่ ในการวางแผนพัฒนาชนบทให้สอดคล้องกับกรอบนโยบาย และทิศทางการพัฒนาของรัฐบาลกับปัญหาอุปสรรคและความต้องการของประชาชนระดับอำเภอบ้านดง ท้องถิ่นภายในจังหวัดเพื่อจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดประจำปี นอกจากนี้คณะกรรมการพัฒนาจังหวัดยังจะต้องทำหน้าที่ในการประสานงานในการปฏิบัติตามแผน ควบคุม กำกับ ดูแล เพื่อให้การดำเนินการจัดทำแผนไปสู่การปฏิบัติตามเป้าหมายของรัฐบาลได้ แต่อย่างไรก็ตาม การดำเนินการที่ผ่านมา สำนักนโยบายและแผนมหาดไทย กระทรวงมหาดไทยได้สรุปปัญหาและอุปสรรคไว้ดังนี้

1. ความสมบูรณ์ของข้อมูลที่ใช้ในการวางแผน ซึ่งปัจจุบันได้ใช้ข้อมูลหมู่บ้าน (กชช.2ค.) และข้อมูลความจำเป็นพื้นฐาน (จปฐ.) เป็นข้อมูลหลักในการวางแผน แต่ปรากฏว่าข้อมูลพื้นฐานยังมีความ คลาดเคลื่อนในการจัดเก็บและไม่เป็นปัจจุบัน ทำให้การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดเกิดความคลาดเคลื่อน ไม่ตรงตามความต้องการของประชาชน

2. สำนักงานจังหวัดซึ่งอยู่ในฐานะเลขานุการ กพจ. ประสบปัญหาความสัมพันธ์เชิงอำนาจหน้าที่กับหน่วยงานในระดับจังหวัดที่ทำหน้าที่ในการประสานโครงการพัฒนาระดับจังหวัด โดยยังไม่ได้รับการยอมรับอย่างแท้จริงจากทุกหน่วยในระดับจังหวัดที่เป็นหน่วยงานประสานแผน ประกอบกับบุคลากรที่รับผิดชอบในการจัดทำแผนมีภาระหน้าที่ต้องรับภาระปฏิบัติงานอย่างอื่น ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่ ขอทำเพียงรวบรวมจัดทำเป็นเล่มแล้วจัดส่งให้ส่วนกลาง โดยปราศจาก การตรวจสอบวิเคราะห์แผนงาน/โครงการแต่อย่างไร

3. การจัดทำแผนตามระบบ กนภ. แนวทางแผนงาน/โครงการจะถูกกำหนดจาก ส่วนกลาง ซึ่งมีจำนวน 210 โครงการ ทำให้เกิดปัญหาการจัดส่งแนวทางไปให้จังหวัดอย่างล่าช้า ทำให้กระบวนการจัดทำแผนงาน/โครงการระดับจังหวัดเกิดความล่าช้า อีกทั้งแผนงาน/โครงการขาดความยืดหยุ่น เพราะแผนงาน/โครงการตามแนวทาง ยังไม่สามารถสนองตอบ ต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างเต็มที่ แต่ขณะเดียวกันโครงการที่สามารถจะตอบสนอง ต่อประชาชนในพื้นที่ได้ แต่อยู่นอกกรอบแนวทางจะไม่ได้รับงบประมาณตามระบบ กนภ. สนับสนุนอย่างจริงจัง

4. คณะกรรมการพัฒนาจังหวัดส่วนใหญ่ เป็นหัวหน้าส่วนราชการในระดับจังหวัดที่มี งานภารกิจในหลาย ๆ ด้าน จะไม่ค่อยได้ให้ความสนใจตรวจสอบแผนงาน/โครงการ ก่อน นำเข้าที่ประชุมอนุมัติ โดยให้เป็นไปตามที่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติเป็นผู้ดำเนินการจัดทำ เมื่อมีการ อนุมัติงบประมาณมีความซ้ำซ้อน ของโครงการของหน่วยงานการดำเนินการ ทำให้ต้อง เสียเวลาในการขอเปลี่ยนแปลงรายละเอียด ประกอบกับคณะกรรมการพัฒนาจังหวัด (กพจ.) ได้รับมอบหมายแต่หน้าที่ โดยไม่ได้รับมอบอำนาจในการตัดสินใจกำหนดโครงการงบประมาณ ในพื้นที่ต่าง ๆ ของจังหวัด

5. ในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดประจำปี ภายหลังจากได้รับแนวทางแผนงาน/ โครงการแล้ว ส่วนใหญ่แล้วจะจัดส่งแนวทางไปให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการโดยไม่มี การกำหนดทิศทางและเป้าหมายในการพัฒนาในแต่ละด้านของจังหวัดให้เป็นรูปธรรมที่ชัดเจน ทำให้การพัฒนาจังหวัดไม่ เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

6. การติดตามประเมินผล ยังไม่มีการดำเนินการอย่างเป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน เพราะ ผู้บริหารส่วนใหญ่ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ยังมองไม่เห็นถึงความสำคัญของการติดตาม ประเมินผล จึงไม่สนับสนุนทั้งทางด้านงบประมาณ วิชาการ ให้แก่เจ้าหน้าที่ จึงทำให้ ไม่ทราบถึงปัญหา อุปสรรคของการดำเนินการตามแผนงานโครงการ และคณะอนุกรรมการ ติดตามประเมินผลซึ่งเป็นผู้แทนจากหน่วยงานในจังหวัด มีภารกิจประจำมาก ทำให้ออก ติดตามในพื้นที่ทำได้ยาก บางครั้งส่งผู้แทนไปรวมมักจะไม่ค่อยมีความรู้ ทำให้การ ดำเนินงานไม่มีประสิทธิภาพ

สำหรับจังหวัดกาฬสินธุ์ เป็นจังหวัดหนึ่งที่ต้องจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดประจำปี 2545 ซึ่งที่ผ่านมามีพบว่า หน่วยงานที่จัดทำแผนพัฒนาจังหวัดมักจะไม่มีการนำข้อมูลที่ใช้ใน การวางแผนพัฒนาจังหวัดมาใช้เท่าที่ควร เนื่องจากยังไม่มีเชื่อมั่นในข้อมูลดังกล่าวว่าจะ มีความถูกต้องสามารถแก้ไขปัญหาให้กับประชาชนได้ ทั้งนี้ เพราะการพัฒนาที่ผ่านมาก็ยังมี หมู่บ้านที่ตกเกณฑ์ จปฐ. อยู่ แม้ว่าจะได้มีการพัฒนามาเป็นเวลานานแล้วก็ตาม ประการ ที่สอง โครงการที่ถูกกำหนดกรอบมาจากส่วนกลางมักจะไม่ค่อยจะสอดคล้องกับสภาพปัญหา

ของพื้นที่ ทำให้ไม่สามารถแก้ไขปัญหาความต้องการของประชาชนได้อย่างถูกต้อง จึงยังพบว่า อำเภอ ตำบล หมู่บ้าน มักจะมีการร้องของบประมาณโครงการ นอกเหนือจากแผนงานโครงการที่ส่วนกลางกำหนดไว้จากงบประมาณนอกระบบ กนภ. อยู่เสมอๆ และประการที่สามหน่วยงานที่มีโครงการในลักษณะเดียวกัน ยกตัวอย่าง เช่น โครงการประเภทแหล่งน้ำอุปโภคบริโภค มักจะมีความซ้ำซ้อนกัน ดังจะเห็นได้ว่า มีโครงการประเภทนี้อยู่ในหมู่บ้านเดียวกันหลายแห่งจนเกินความจำเป็น แต่ในขณะเดียวกันบางหมู่บ้านแทบจะไม่มีโครงการประเภทนี้เลย ประการที่สี่ มักจะพบว่าการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดประจำปี 2545 จะไม่สามารถส่งได้ตามกำหนดที่ส่วนกลางกำหนด ทั้งนี้เนื่องมาจากสาเหตุการประสานความร่วมมือกันของหน่วยงานในจังหวัดที่มีเป็นจำนวนมากและมีการเปลี่ยนแปลงเจ้าหน้าที่บ่อยครั้ง ประการสุดท้าย การประเมินผลการปฏิบัติตามแผนไม่มีการปฏิบัติ จะมีเพียงก็แต่การติดตามการเบิกจ่ายงบประมาณของโครงการตามนโยบายของรัฐบาลเท่านั้น

จากสภาพการณ์ดังกล่าวผู้ศึกษาจึงสนใจศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดกาฬสินธุ์ ประจำปี 2545 เพื่อนำผลที่ได้รับจากการวิจัยในครั้งนี้ไปใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงแนวทางในการปฏิบัติงานการวางแผนพัฒนาจังหวัดต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดกาฬสินธุ์ ประจำปี 2545 ของคณะกรรมการพัฒนาจังหวัดกาฬสินธุ์
2. เพื่อศึกษาลำดับความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดกาฬสินธุ์ ประจำปี 2545

สมมติฐานของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้านี้ได้กำหนดสมมติฐานการศึกษาไว้ 2 ประการ ดังนี้

1. การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดกาฬสินธุ์ประจำปี 2545 มีผลมาจากปัจจัยดังต่อไปนี้
 - 1.1. ความสมบูรณ์ของข้อมูลพื้นฐานเพื่อการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดประจำปี 2545 น่าจะมีมาก จะมีผลทำให้ปัญหาในการจัดทำแผนน้อยลง (เบญจวรรณ อานเป็รื่อง, 2532:61)
 - 1.2 ความรู้ความเข้าใจของคณะกรรมการพัฒนาจังหวัดกาฬสินธุ์ ในการจัดทำแผนน่าจะมีมาก จะทำให้ปัญหาในการจัดทำแผนน้อยลง (ชาติชาย ณ เชียงใหม่, 2531:154)

1.3. ความยืดหยุ่นในการกำหนดแนวทางแผนงานโครงการจากส่วนกลาง มีสูงน่าจะมีผลทำให้ปัญหาในการจัดทำแผนมีน้อยลง (สำนักนโยบายและแผนมหาดไทย. 2532:1)

1.4. การยึดถือหลักเกณฑ์ร่วมที่ใช้ในการคัดเลือกโครงการในจังหวัดมีสูงน่าจะมีผลทำให้ปัญหาในการจัดทำแผนมีน้อยลง (เบญจวรรณ อานเป็รื่อง .2532:62)

1.5. ความร่วมมือและการประสานงานของหน่วยงานต่าง ๆ ในจังหวัดมีอยู่สูงน่าจะมีผลทำให้ปัญหาในการจัดทำแผนมีน้อย (ไพบุลย์ ช่างเรียน .2530:512)

1.6. การมีหน่วยงานด้านการจัดทำแผนโดยเฉพาะในจังหวัด น่าจะมีผลทำให้ปัญหาในการจัดทำแผนมีน้อยลง (ชาติชาย ณ เชียงใหม่ 2531 : 155)

2. ลำดับความสำคัญของปัจจัย ที่มีผลต่อการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดกาฬสินธุ์ ประจำปี 2545 เรียงจากมากไปหาน้อย คือ ความร่วมมือและประสานงานของหน่วยงานจังหวัดกาฬสินธุ์ ความรู้ความเข้าใจของคณะกรรมการพัฒนาจังหวัดกาฬสินธุ์ การมีหน่วยงานด้านการวางแผนโดยเฉพาะในจังหวัด ความสมบูรณ์ของข้อมูลพื้นฐานเพื่อการวางแผน ความยืดหยุ่นในการกำหนดแนวทางแผนงานโครงการจากส่วนกลาง การยึดถือหลักเกณฑ์ร่วมในการคัดเลือกโครงการในจังหวัด

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตการศึกษาด้านเนื้อหา ด้านพื้นที่ และด้านประชากร ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ผู้ศึกษาได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดกาฬสินธุ์ ประจำปี 2545 ของคณะกรรมการพัฒนาจังหวัดกาฬสินธุ์

2. ขอบเขตด้านพื้นที่ ผู้ศึกษาได้เลือกพื้นที่ศึกษา คือ จังหวัดกาฬสินธุ์

3. ขอบเขตด้านประชากร ผู้ศึกษาได้ศึกษากลุ่มประชากรเป้าหมายทั้งหมดจำนวน 78 คน คือ

3.1 คณะกรรมการพัฒนาจังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 26 คน

3.2 เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในสำนักงานเลขานุการ กพจ.กส. จำนวน 7 คน

3.3 เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานจัดทำแผนของกระทรวง กรม จำนวน 45 คน

ข้อตกลงเบื้องต้นของการศึกษาวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นงานศึกษาวิจัยการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด ประจำปี 2545 ของคณะกรรมการพัฒนาจังหวัดเฉพาะพื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์ ถ้าจะนำผลของการศึกษาวิจัยไปใช้ในการอ้างอิงขอให้คำนึงถึงสภาพข้อเท็จจริงต่างๆ และการยอมรับของประชากรในพื้นที่เป็นองค์ประกอบ แต่อย่างไรก็ตามการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด ประจำปี 2545 ของคณะกรรมการพัฒนาจังหวัดจะมีลักษณะที่ คล้ายคลึงกันเป็นส่วนใหญ่

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการศึกษา ผู้ศึกษาได้ให้ความหมายของคำนิยามศัพท์ในการศึกษา ดังนี้

1. **แผนพัฒนาจังหวัด** หมายถึง แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดที่ครอบคลุมทุกพื้นที่ในจังหวัดโดยคณะกรรมการพัฒนาจังหวัดเป็นผู้กำหนดทิศทางรวมทั้งแนวทางการพัฒนาและการประสานงานและโครงการของจังหวัดที่สอดคล้องกับนโยบายของชาติ
2. **คณะกรรมการพัฒนาจังหวัด** หมายถึง องค์กรการบริหารการพัฒนาชนบทในระดับจังหวัดตามระบบการพัฒนาของคณะกรรมการนโยบายกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาคและท้องถิ่น ซึ่งเป็นผู้ตัดสินใจเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาของจังหวัดที่จะทำหน้าที่ในการประสานและสร้างความสอดคล้องระหว่างกรอบงาน/โครงการทิศทางการพัฒนากับปัญหาความต้องการของประชาชนในพื้นที่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คาดว่าจะเกิดประโยชน์ ดังนี้

1. เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานและผู้เกี่ยวข้องด้านการจัดทำแผนพัฒนาของจังหวัด สามารถนำข้อค้นพบไปใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงแนวทางในการปฏิบัติงานในส่วนที่เกี่ยวข้องได้
2. หน่วยงานการบริหารการพัฒนาชนบทในระดับสูง สามารถที่จะกำหนดแนวทางมาตรการเพื่อที่จะแก้ไขปรับปรุงและเพื่อประสิทธิภาพในการจัดทำแผนบริหารการพัฒนาชนบทในระยะยาวต่อไป
3. เป็นแนวทางในการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องลักษณะนี้ในระดับอื่นๆ ต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY